

Urunk, kérünk, fogadd közösségünk szívből jövő imáit, és segítsd törekvéseinket!
Add, hogy Boldog II. János Pál pápa épülő templomunk égi közbenjárója lehessen!

„Urunk! Kérünk, adj tehetséget, lelki és testi erőt, hogy közösségünket és templomunkat a Te dicsőségedre felépíthessük!”

MÉGIS

2013. október 22.

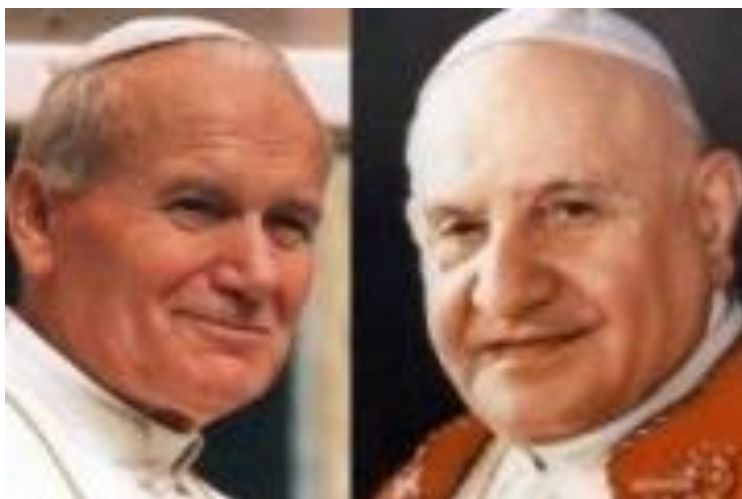
A PÁTYI KATOLIKUS KÖZÖSSÉG LAPJA

www.ude.hu

„Amit évek alatt felépítesz, lerombolhatják egy nap alatt,
MÉGIS ÉPÍTS!” (Calcuttai Boldog Teréz)

ÁPRILIS 27-ÉN AVATJÁK SZENTTÉ XXIII. JÁNOST ÉS II. JÁNOS PÁLT

Szeptember 30-án délelőtt 10 órakor a Vatikáni Apostoli Palota Konzisztórium termében, a napközi imaóra keretében, Ferenc pápa rendes nyilvános konzisztóriumot tartott a két boldog pápa szenttéavatási ügyében.

A konzisztórium során Ferenc pápa kihirdette, hogy Boldog XXIII. Jánost és Boldog II. János Pált 2014. április 27-én, húsvét második vasárnapján, az Isteni Irgalmasság ünnepén iktatják a szentek sorába.

Vatikáni Rádió/Magyar Kurír

MIÉRT IS MOST KÖLTÖZÜNK?

Ha az embernek az életben nagy céljai vannak, mindig ki kell tűzni időpontokat mit mikor szeretne elérni. Így van ez a templomunk építésével is. Ha visszatekintünk a kezdetekre, szinte hihetetlen, hogy most, 2012. október 22-én beköltözhetünk új templomunkba.

Amikor 1997-ben, Kertész Imre atya idejében felmerült a gondolat, hogy a régi katolikus iskolaért kárpótlást igényeljük és abból templomot és közösségi házat építsünk, a gondolat és közösségünk is kicsi volt. De a magot elültettük, s az elkezdett csírázni. A közösség elkezdett növekedni, a régi templomot elkezdtük megtölteni. A közösség növekedésének legnagyobb értéke a gyermekek rendkívül nagy száma volt. Elkövetkezett az ezredforduló. Ez közösségünkben elindított egy bátor gondolatot: milyen szép lenne egy új templom alapkövét letenni. A gondolatot tett követte, sok nehézség és áldozat árán az első lépést megtettük: a megfelelő telek megvásárlását. Nagy áldozat volt ez közösségunktől, és hálásak vagyunk Takács Nándor püspök atyának az akkori kölcsönért. Bizott bennünk. Ez a bizalom adta az erőt közösségünknek, hogy 2000. június

17-én az alapkövet sokszáz ember jelenlétében letehetjük.

Mielőtt elkezdjük a tervezést és építkezést, leültünk olyan emberekkel, akik ezeken a nehézségeken már túl voltak, és megosztották tapasztalataikat velünk. Dombai Mária, aki sokszor szánt időt ezekre a beszélgetésekre, mindig hangsúlyozta: a templomnak és a közösségnek együtt kell épülnie. Ezt igyekeztünk is betartani, a növekedés valóban párhuzamosan folyt és folyik mindkét értelemben. Minden ünnepünket igyekeztünk valamilyen ünnepkörhöz kötni, ezzel is célokat tűzve magunk elé, s így a templomépítés valamely fázisának befejezését elérni. A nehezen megszületett – és immár megvalósult – terv kiválasztásáig sok év telt el, de ma már látjuk, ez az idő kellett a közösség növekedéséhez. A tervek jogerőre emelkedésének hosszú folyamata is kellett további erősödésünkhöz, hogy a tényleges kezdéshez az anyagi források rendelkezésre állásának esélye is meglegyen. Komoly belső és külső küzdelmek kellettek ahhoz – átgondolva a minimál programot –, hogy elkezdjük az építkezést. Dönteni kellett, hogy kezdjük-e, amíg nincs meg a teljes pénz a beruházáshoz, vagy kezdjük el azzal, amink van, és bízunk Istenben és az emberekben. Az utóbbit választottuk. Ha akkor ezt a döntést a közösség nem hozza meg, ma nem ünnepelehetnénk a beköltözést. Valószínűleg kevesek kezdték úgy építeni a családi házukat, hogy előre rendelkezésükre állt a teljesen kész állapot eléréséhez szükséges összeg, hanem inkább mindenki belefogott, és apránként haladt, beköltözködött, és lassan, de évek alatt befejezte. Az első az igény

megfogalmazása: igen, szükségünk van rá, nagy szükségünk. 2007. október 24-én, majdnem pont 6 évvel ezelőtt történt meg az első kapavágás. Nagy lépés volt számunkra az első szentmise a betonváz alatt, amit Hajdú Ferenc atya tartott 2008. szeptember 20-án. Esett az eső, de mi boldogok voltunk, és hittünk abban, hogy hamarosan tető is kerül a templomra.

Több ünnepet is tartottunk a püspök atyával közösen, anyák napján, Szent Imre ünnepeken, bérmálás, harangszentelés is volt. Mindig előre kiválasztottuk a megfelelő időpontot, és a közösség erejében bízva a körülményeket megteremtettük. Közösségünk mindig megerősödve és megújulva támadt föl ezekből a nehézségekből. Így volt ez tavaly karácsonykor is és idén húsvétkor is, amikor közösségünk Gábor atyával elhatározta, hogy a régi kistemplomot az Önkormányzatnak mint tulajdonosnak átadjuk, és mindent megteszünk annak érdekében, hogy ebben az évben beköltözhessünk Boldog II. János Pál templomunkba. Nem volt könnyű feladat, mert ebben az évben az egyházmegye nem tudott eddig anyagi forrásokat biztosítani a folytatásra, az egyház-község forrásai is kiapadtak. De amikor konkrét célok voltak, mindig sikerült támogatókat találni, újabb és újabb segítők jöttek a megfáradtak helyére, és közösségünk is tovább erősödött. Sikerült olyan vállalkozókat találni, akik hitelbe dolgoztak, tudva, hogy előbb-utóbb lesz anyagi forrásunk. Így vagyunk a villanyszereléssel, a festéssel, a gépészettel, a bejárati portállal, a felülvilágítóval.

Ezek a vállalkozók is megtapasztalták közösségünk hitét és erejét, ezért adtak nekünk bizalmat.

Az október 22-ét is pontosan azért tűztük ki, hogy a beköltözésünk a közösség által választott védőszent napján, Boldog II. János Pál pápa ünnepén történjen.

Ez még nem a szentelés, de ettől kezdve ez lesz közösségünk otthona. Otthon lakva pedig sok mindent könnyebb apróbb lépésekkel továbbvinni. Vannak közösségi helyeink, szépen ki van festve minden, vannak vizes blokkok, van fűtés, van az ifjúságnak szórakozási lehetősége. Most egy kicsit megpihenhetünk, erőt gyűjthetünk (és pénzt), többet koncentrálhatunk a közösségi életre. Tudjuk, ez újabb feladatokat ró ránk, egy ekkora épület üzemeltetése, belakása nem kis feladat, de bízunk a közösség erejében, hogy ehhez is kerülnek majd megfelelő segítők, akik egy-egy részfeladatot szívesen magukra vállalnak majd.

Ettől kezdve már nyugodtabban, kevésbé feszítetten tudjuk az építkezést folytatni, de abbahagyni nem szabad. Reméljük, újabb és újabb erőforrásokat tudunk majd megszerezni, amivel lépésről lépésre előre haladunk a szentelés napjáig.

Sch. A.

ÚJ TEMPLOM – KOMPROMISSZUMOK NÉLKÜL

Október 11-12-én közös munka folyt az új templomban és a templomkertben. A feladat az épület nagyjából való kitakarítása, a virágtartó betonpillérek feltöltése, a kert rendezése és a padok festése volt.

A munkában egyházközségünk tagjain kívül nagy számban vettek részt katolikus fiatalok a Műegyetemi Katolikus Közösség képviselőjében. Nyugodtan mondhatjuk, hogy templomunk megszerkesztésére valódi „nemzetközi összefogás” bontakozott ki, hiszen a fiatalok közül öten Csehországból érkeztek - amolyan „cserediákként” - az akcióra. Köszönjük mindnyájuknak!

A munkáknak az időjárás is kedvezett. Noha a mintegy 40 m³ föld vödörben és talicskákban való elszállítása és a betonteknőkbe töltése igazi „férfimunka” volt, szerencsére nemcsak a férfiak jeleskedtek benne. Így néhány óra leforgása alatt sikerült végezni a terjedelmes földkupacokkal. A talicskák mozgatásából a legkisebbek is keményen kivették részüket.

A belső térben – hivatásos akrobaták hiányában – a lányok és asszonyok mutattak be igazi légi tornát, miközben az ablakokat igyekeztek megtisztítani.

Közben elkészült, és szombat estére színt is kapott a kertkapu.

Kompromisszumot senki sem kötött fáradtságra hivatkozva, így mindenki elvégezte feladatát. A cseh diákok a padokat kezdték el csiszolni és festeni.

Frici bácsi volt a szombati nap főszakácsa. Gulyáslevese ismét „verhetetlennek” bizonyult. Volt, aki megpróbálta Polgár Andris féle csípős paprikával feljavítani, melynek „heveny paprikamérgezés” lett a következménye. (András paprikája – fajtától függően – vetekszik a leghatékonyabb biológiai fegyverekkel...)

Szombat este minden résztvevő a jól végzett munka örömeivel térhetett haza. Köszönjük valamennyiüknek!

Kővágó István

A KARITÁSZ ÉS A CIGÁNYPASZTORÁCIÓ

Cigányok vagy romák? Én jobban szeretem cigányoknak hívni őket. Ha megérik, hogy szeretem őket, akkor nem is lesz ezzel bajuk. Sok szép élményem van velük kapcsolatban. Sok bennük az érték, tanulni is lehet tőlük. Itt élnek közöttünk, meg kell tanulnunk velük együtt élni. Két fontos élményem is volt az elmúlt időszakban, ezt szeretném megosztani a kedves Olvasókkal.

Mint tudják, idén először megrendezésre került a KATTÁRS (Katolikus Társadalmi Napok), és ennek keretében ellátogattam a Ceferino cigánymisszós egyesület sátrába, valamint meghallgattam a kerekasztal beszélgetést, melynek az volt a témája, hogy hogyan élhet együtt cigány és nem cigány. Az itt szerzett tapasztalataimból szeretnék megosztani néhány gondolatot, amely nagyon megérintett.

Egy cigány lelkipásztori munkatárs mesélte el nekem a következőket. Egyszer megkérdezte Dúl Géza atyától – aki a cigánypasztoráció vezetője a Váci Egyházmegyében –, hogy miért szereti ő a cigányokat. Erre a kérdésre az atya megdöbbentő választ adott: „Dehogyan szeretem én a cigányokat!” - - ??? - „Én az embereket szeretem, akiket Isten teremtett a saját képére. És mivel a cigányok is emberek, hát őket is szeretem.” – Így mesélte el nekem ezt az a cigányember. Azért örültem nagyon ennek a történetnek, mert én ezt eddig is így éreztem, csak nem tudtam ilyen frappánsan megfogalmazni. Meggyőződésem, hogy ez kell, hogy legyen a cigányokhoz való viszonyulásunk alapja.

A tanúságtételek során megértettem még valamit, amire eddig talán sohasem gondol-

tam, de legalábbis nem ilyen határozottan. A gádzsók („fehér emberek”) nagy többsége eleve rossz véleménnyel van a cigányokról, súlyos előítéleteket táplál velük szemben. Ezért a cigányok nagyon sok sebet hordoznak a lelkük mélyén, melyet a gádzsóktól kaptak. És fordítva, a gádzsók is sok sebet kaptak cigányoktól, ezt talán nem részletezném. De amikor azt mondta ez a lelkipásztori munkatárs, hogy ő rátalált az Istenre, és már büszke rá, hogy cigány, azt azonban nem tudja megszokni, hogy ha felszáll egy villamosra, akkor észreveszi, hogy az emberek szorosabban fogják a táskájukat, akkor egy kicsit elszorult a szívem. Vagy amit az a fiatalasszony mesélt, aki ma hitoktató, és cigánygyerekeknek tanít táncot és mindenféle szép és értékes dolgot: hogy emlékszik arra az élményre, amikor az óvodában elhúzódtak tőle a gyerekek, és nem akartak vele játszani, és nem akartak a cukrából venni. És gimnazista korára teljesen bezárkózott, szinte depressziós lett, eljutott odáig, hogy „nem akar cigány lenni”. Ebben az állapotában szólította meg egy katolikus pap, aki elvezette a hitre, és arra a meggyőződésre, hogy a Jóisten őt így szereti: cigánynak. Ma már büszkén vallja meg származását, bár a sebek a lelke mélyén időnként még sajognak, sőt fel-felszakadnak egy-egy negatív megnyilvánulás kapcsán. Gondolunk-e mi, „gádzsók” ezekre vajon? Vagy csak a saját sebeinket nyalogatjuk? Azt mondta ez az asszony: „Talán azért kellett annyi nehézséget átélnem, hogy megtaníthassam a gyermekeimet és a tanítványaimat arra, hogyan állják meg a helyüket. Rájöttem, hogy ha megengedem az Istennek, hogy szeressen, akkor

sokkal gyorsabban gyógyulok.” Dúl Géza atya szerint a mi feladatunk az, hogy visszaadjuk a cigányok becsületét, hogy önbecsülésre neveljük őket.

Sója Miklós jezsuita szerzetes atya azt mondta. „A kereszténység lényege, hogy nem homogén közegben mozgunk. A többségi társadalmat is misszionálnunk kell. Hidakat kell építenünk.”

Kocsis Fülöp görögkatolikus püspök szerint pedig nagyon fontos a mi tanúságtevő együttlétünk: a cigány és nem cigány testvéri közössége Krisztusban.

A magyarországi cigányság alapján véve nyitott az Isten felé, és erre mindig építhetünk. Érzelmi alapokon álló nép, mely rengeteg sebet hordoz. Fontos feladatunk, hogy segítsünk a sebeiket gyógyítani. Ne csak a testükkel foglalkozzunk! Lépünk feléjük, menjünk közéjük!

Ezt vallja a Magyar Máltai Szeretetszolgálat is, amely „Jelenlét” programjaival immár az országban több helyen – Tatabányán, Veszprémben, Gyulajon – segíti a cigányok életét. Erről a munkáról hallgattunk meg egy előadást a Máltai Esték keretében a minap néhány munkatársammal. Megerősített bennünket ez abban, hogy amit évek óta itt, Pátyon próbálunk néhányan tenni, az helyes út. Persze nálunk nincs egybefüggő cigánytelep, ám nincsenek főállású munkatársaink sem. Ha lehet azt mondani, mai divatos kifejezéssel élve, nálunk integráltan élnek a cigányok. Arra pedig mindenki képes közülünk, hogy ha kapcsolatba kerül egy cigány emberrel vagy családdal, akkor ugyanúgy érdeklődjön felőle, a gondjairól, a gyermekei

hogylétéről, mint bárki másnak az esetében. Megtehetjük, hogy amikor pl. adományt viszünk, akkor ha behívnak, belépünk az otthonaikba, és ha megkínálnak valamivel, akkor azt elfogadjuk. Megtehetjük, hogy meghívjuk őket a templomba, hogy programot, esetleg táborot szervezünk a gyerekeknek. Többen kereszteltették meg az utóbbi években a gyermekeiket, ez is jó alap a meghívásra. De fontos, hogy ha tényleg eljönnek a templomba, ne húzódjunk el tőlük, és a kézfogásnál ugyanolyan természetességgel nyújtsuk feléjük a kezünket, mint bárki más felé. Lássunk túl a külsőn! Isten gyermekei vagyunk mindannyian, s ilyenformán egymásnak testvérei.

Ezt a helyet ragadom meg arra, hogy meghívjak mindenkit, hogy ha ideje engedi, lépjen közénk, és vegyen részt a munkánkban! Hiszen amit egynek teszünk a legkisebbek közül Krisztusért, azt Neki tesszük. A szekeret pedig minél többen húzzuk, annál kisebb teher jut egy-egy emberre, és ráadásul megtapasztalhatjuk az együtt végzett munka örömét.

Schumicky Ildikó karitásvezető

Pátyi Boldog II. János Pál

Karitás Csoport

MÉGIS

A pátyi katolikus közösség térítésmentesen terjesztett időszaki kiadványa.

Megjelenik évente négy alkalommal.

Felelős szerkesztő: **Reményi Judit**

(judit@remenyicsalad.hu)

www.ude.hu

Közösségünket érintő értékes írásokat szívesen közlünk

A nyomtatást támogatja:

Emberi Erőforrások Minisztériuma
(NEA-KK-12-M-0979)

KARITÁSZ HÍREK

Júniusban idén is megszerveztük 5 napos napközis karitásztáborunkat 10-12 gyermeknek. Kirándultunk, énekeltünk, vetítettünk, kézműveskedtünk. Jó volt ennek a pár napnak során megtapasztalni, hogy digitális eszközök nélkül is egészen jól el lehet tölteni az időt. Ezúton is köszönetet mondunk mindazoknak, akik munkájukkal vagy anyagi eszközeikkel hozzájárultak ahhoz, hogy gyerekeink jól érezzék magukat és tartalmasan töltsék el idejüket ezen a héten.

Csak egy élményt mesélnék el. Első nap átbuszoztunk Budakeszire, és onnan elindultunk kirándulni. Természetesen pár perc múlva a gyerekek már azt kérdezték, hogy milyen messze vagyunk. Még egy kicsit – mondtuk. Nézzétek a virágokat, a fákat! Át kellett mászni kerítések is. Az első létránál az egyik kislány mondta, hogy ő itt biztos, hogy nem tud átmászni. De bizony, hogy át tudsz! Hiszen van két lábad, nézd, hátulról vigyázzok rád, fogod a korlátot... Nagy remegve ugyan, de természetesen sikerült. Ballagtunk szépen az erdőben, beszélgettünk, nézelődtünk. Na, és meddig vagyunk még? - Még legalább még egyszer ennyit. – De szomjas vagyok! – Most még ne igyál, de nemsokára megállunk. (Meg kell tanulni várakozni.) – Megint egy létra. Ez kicsit könnyebben ment. – De ügyes vagy! – Nemsokára be kellett vallanunk a gyerekeknek, hogy bizony addig fogunk még gyalogolni, amíg haza nem érünk. Már elég messze voltunk ahhoz a buszmegállótól, hogy

belássák, nem érdemes visszafordulni. Eleinte egy kicsit zúgolódtak, aztán megtették magukat. Néha még el is feledkeztek arról, hogy milyen szörnyen fáradtak. Végül pedig nagyon büszkék voltak magukra, hogy ekkora távot képesek voltak megtenni. Az a kislány pedig, aki az első létrán alig mert átmászni, sajnálta, hogy nincs több létra. Szükség van ilyen próbatételekre, amikor a gyerekek megtapasztalják, hogy milyen sokra képesek.

Novemberben újra **élelmiszergyűjtést** és osztást szervezünk. Tavaly mintegy 80 családnak tudtunk átlagosan 10 kg-os csomagot ajándékozni. Nem is gondolnánk, hogy ez a tél közeledtével milyen nagy segítség. Idén a tavalyihoz hasonlóan ismét elsősorban a következő élelmiszerekre számítunk majd, hogy viszonylag egységes csomagokat tudjunk összeállítani: **rizs, tészta, búzadara, olaj, száraz hüvelyesek, húskonzerv, cukor, tea, házi lekvár, befőtt, krumpli.**

Az adományokat **november 8. és 18. között** fogadjuk **az új templomban a pénteki és vasárnapi szentmisék előtt félórával, ill. a szentmisék után, valamint hétfőn délelőttönként 10-11h-ig.**

Elérhetőségek: 06 20 343 10 66, schumicky.ildi@sch-ps.hu.

Kérésekkel, jelzésekkel forduljanak bátran hozzánk fogadóóránk idejében: minden hétfőn 10 és 11 óra között az új templomban!

Schumicky Ildikó

LELKIGYAKORLAT AZ EGYHÁZKÖZSÉGI NŐVÉREK TÁRSASÁGÁNÁL

Augusztusban meghívást kapott egyházközségünk Piliscsabára, az Egyházközségi Nővérekhez lelkigyakorlatra, amit Bindes Feri atya tartott.

A lelkigyakorlat 3 napos volt, a mi közösségünkben Shumicky Ildivel és Sadecky Ilával tudtunk elmenni.

A nővérek nagyon kedvesen fogadtak. Vezetőjük, Veronika nővér - akinek szolgálati évei felölelik a háború alatti időszakot és az azóta eltelt évtizedeket - a rend Klo-tildligetre való költözése után Béla atya mellett szolgált. Nagyon jól esett beszélni valakivel, aki ilyen közlelől ismerhette őt.

Szavai nyomán rádöbbenhattunk mennyire helye lenne a mai egyházközségekben is a nővérek munkájának, gyakorlatilag amit ma sokan végzünk - ki -ki a maga elfoglaltságai mellett -, azt ők végezték a plébánián. Az adódó feladatokat ma is ellátjuk több-kevesebb sikerrel, mindenki igyekszik helytállni, de mikor a nővérek „főállásban” csinálhatják, az mégiscsak több tud lenni. Nekik tényleg Isten az első, és a munka, amit ő ad. Tartoznak a rendhez olyan fogadalmas nővérek is, akik a családjukban élnek, így szolgálnak.

A szervező Mária nővér az előadások és a szertartások közötti időben kiscsoportos beszélgetésekre osztott be minket, úgy, hogy mindenki olyanokkal legyen egy csoportban, akiket nem ismer. Ezáltal a második nap végére mindenkit megismertünk, megismertük a munkát, amit végez, bepillantást nyerhattunk más közösségek életébe és az ott folyó munkába.

Mária nővér péntek délutánra egy csodálatos keresztutat készített elő nekünk: augusztus 20-ra készülve a keresztút minden

állomása kapcsolódott hazánk egy-egy aktuális problémájához.

Bindes Feri atya magával ragadó előadásai feledhetetlen élményt nyújtottak. Az atya végtelen bölcsességgel, nyitott szívvel, vidámsággal tartotta meg előadásait, amiből néhány gondolatot szeretnék a testvérekkel is megosztani:

- A keresztség és a bérálás által mindannyian meghívást kapunk az általános papságra!
- Az otthon végzett munka is lelkipásztori munka – ha ilyen lelkülettel végzem, segítséget kapok!
- Olyan bérált nincs, akit az egyház ne akarna valamire használni!
- Hetente szánjunk legalább egy órát az Úrjzussal való együttlétre! Gondoljuk végig, mi történt velünk csecsemőkorunktól a mai napig! Mit köszönhetek neki? A Szentlélek sok mindent megmutat majd, amire eddig nem is gondoltunk!
- Hívó vagyok-e vagy csak vallásos?
- Amit elvárok a paptól, bennem megvan-e?
- Feladatunk a régi népszokások, ünnepek újraélesztése!
- Nem szabad bezárni a templomot!
- Márta szolgálat (– a nyolcadikos lányok feladata volt, hogy a padok tisztán ragyogjanak!)

Ez csak ízelítő mindabból, amit Feri atyától hallottunk. Igyekeztem azokat a gondolatokat idehozni, amik mindnyájunkat érintenek, függetlenül attól, hogy tudunk-e bármilyen szolgálatot vállalni a közösségben.

Bólya Mária

TAR, 2013. JÚNIUS

Kinézve a hűvös, őszi tájra igen jól esik emlékezni a nyár szép élményeire.

Idén a családos tábor úticélja a Mátra volt. Tar községet szemeltük ki szálláshelynek, és onnan indultunk útra minden nap.

A szállás nagyon szép helyen volt, kerti játszó -, valamint tűzrakó hellyel, jól felszerelt konyhával és rossz idő esetén is használható fedett étkezési/pingpongozási lehetőséggel.

Első nap egyből túrát indítottunk a Tuzson Arborétumba. Már az induláskor fejünkre szakadt az ég, az eső kiapadhatatlanul zuhogott, hamar feleslegessé téve a védekezést, mert teljesen eláztunk. Viszont meleg volt, ezért tovább folytattuk utunkat, és lassan magunkon megszáritottuk a ruhákat. Ittunk a Csevice-forrásból, megcsodáltuk a hatalmas cédrusfát, melyet hárman értünk át, és hazatérve, a jó hangulatú vacsora után könnyen elaludtunk.

Másnap délelőtt misére mentünk a helyi templomba, és ebéd után a pásztói strandot céloztuk meg. Az előjelek az előző napi időjárást jósolták, de valahogy elkerült minket az eső, és szép időben egy jót úsztunk, ugráltunk.

Hétfőre nagyobb utat terveztünk, gyalog indultunk neki Mátraverebély-Szentkútra.

Kiadós gyaloglás után érkeztünk meg, de megérte! Már az út is látványos volt, végig láttuk a Mátra magas csúcsait, de a búcsújáró helyet látva mindenkit jó érzés fogott el. Csodálatos hangulata van a körmének, érezni az évszázadok súlyát, hiszen itt már az 1200-as években búcsút tartottak! Megkóstoltuk az összes forrást, felmáztunk a remete barlangokhoz is, és utána Gábor atya, aki ekkor ünnepelte pappá szentelése évfordulóját, szentmisét celebrált nekünk a helyi bazilikában.

Visszaérkezés után a már megszokott jó hangulatú beszélgetés, főzőcskézés, pingpong következett sötétedésig.

Az utolsó napra még egy szép célpontot találtunk: Hollókőre utaztunk. Megcsodáltuk a gyönyörűen felújított várat, végigsétáltunk a Világörökség részét képező kis falu élő főutcáján, majd hamarosan hazaindultunk.

A szép emlékek, remélem, nem csak bennem erősítették meg, hogy a jövő évi táborozásunkat már most beírom a naptárumba.

P.A.

NYÁRI ÉLMÉNYEK AQUILA JÁNOS ÚTJÁN

Van valahol az Őrségben, a szlovén határ mellékén egy kicsi templom, amit őseink még valamikor az 1270-es években építettek. A kies Velemér azidőtájt 10 falu központja volt, s így még az is feltehető, hogy ennek a templomnak vagy elődjének az építésére még Szent István rendelkezése nyomán került sor. Apszisának keletre néző ablakán át a nyári napforduló felkelő napja első nyilait a bejárati falra veti, s a fény a nap és az év során szabályos rendben járja végig a templombelső falait. Ezt a rendet ismerte fel a Nyugat-Dunántúl jeles építő és festő mestere, Aquila János, aki 1377-78-ban – Nagy Lajos királyunk idején! – úgy helyezte el freskóit a templomban, hogy a fény, mint egy laterna magica az adott időpont szerint színjáték-szerűen emelje ki a szereplőket és jeleneteket.

Anna és én, mi 38 évvel ezelőtt, június utolsó napjaiban, nászutunkon jutottunk el először Velemérré. Akkor még fegyveres határőrök vigyázták nem is a templomot, sokkal inkább a látogatókat, akik eleve gyanúsak voltak, s akkor még a fények játékát és jelentését sem ismerhettük, hiszen Pap Gábor és munkatársai csak akkoriban kezdték megfejtetni ennek a dramaturgiának a titkait. De, noha a falképek a gyöngye világításban nem tudtak eléggé érvényesülni, így is életre szóló élményünk maradt az erdő tövében álló, békét és áhítatot sugárzó, legalább 700 éves, kicsi templom.

Idén nyáron, ismét a napforduló idején, újra ellátogattunk Velemérré. Ezúttal Gödörházán szállást is vettünk, hogy végigláto-

gathassuk Aquila Jánosnak a közelben látható többi munkáját is.

Az Őrségről sokan és sokat írtak. Csöndjéről, erdeiről, zöld rétjeiről, tiszta patakjairól, romlatlan lelkű népéről. S bár a mai – Széchenyi Zsigmond szavával – denaturált Őrség már sokat veszített ősi erejéből és ártatlanságából, népe is részben elhalt, részben kicserélődött, a hely ma is menedék és a testi-lelki megtisztulás forrása lehet annak, aki ki tud szakadni a mindennapi sodrásból, és meg tudja hallani az erdő és a tulajdon lelke madárdalát. Többé-kevésbé így éltük meg mi is ezt a pár napot.

Június 20-án délután már bejelentkeztünk a templomban, s jó két órán át ismerkedtünk a falképekkel. Ica, a templom gardedámja, minden részletet bemutatott, s történetek egész sorát mesélte tudósok, főpapok, művészek látogatásairól. Utolsó ittlétünk óta megújult az ablakok üvegezése, s most sokkal több a fény odabent. Restaurátorok is dolgoztak a képek frissítésén, bár a színek talán nem is frissítésre, csak több fényre vágytak. Most maradandó élmény volt Szent László feje, a Három Királyok, s a művész szerényen elrejtett portréja.

Másnapra virradóan hajnali 5 órakor már a templomban vártuk a napkeltét. A Nap és János mester a XIV. században ugyanis még pontos találkoztót adhatott egymásnak, s így vált lehetségessé, hogy a szentély résablakán belépő első fénysugár a Madonna köpenye alatt menedéket kereső bűnösöket világítsa meg – jelezve, hogy ekkor számukra is van kegyelem. A fényfolt pontosan kirajzolja a

gótikus ablak körvonalait, s mintha egy karcú, kerekfejű barát tenne-venne ott fehér csuhában, aki lassan továbbvonulva végül a küszöbnél áll meg: ezen a napon nem lép ki a hajóból, de kijelöli a templom hosszát. Napjainkban azonban, mióta az Őrség évszázados rendje is felborult, már a Nap is késik. Ugyanis megszűnván az Őrségben hagyományos legeltetés és rétgazdálkodás, ma a templomtól keletre gyorsan növvő égererdő nyújtózik az ég felé, s az első napsugár csak valamikor fél 7 felé találta meg útját a templom belsejébe. Van-e hát számunkra ma Velemérben bűnbocsánat? Őrangyalunk, Ica, lelkesen biztatott, hogy éltessek a reményt!

Ezzel a reménnyel indultunk hát utunkra Aquila János mester nyomait keresve. Így jutottunk el a szlovéniai Nagytótlakra (Selo),

ahol a Szent Miklósnak szentelt kis kerektemplom áll erdőszéli százados hársak és aratókra váró gabonaföldek között. Kívül is elragadó a kis templom, de belülről teljes a csoda. A belső tér jó ha hat méter átmérőjű, s ehhez csatlakozik a pici félkörös apszis. És szinte az egész kifestve! A görög templomok hangulata kísért a színek és alakok tobzódásában.

A kupolában Krisztus egy szivárványon áll, s a falakat az evangelisták és szentek sora borítja.

Innen dombok, erdők közt, hegygerincen elnyújtózó falvak során át érünk Mártonhelyre (Martjanci).

A Muraszombathoz közeli falu közepén áll a templom. Hatalmas, virágzó hársak védik az út felől. Elöl háromemeletes, négy-szögű torony, körben gótikus ablakokkal. Az apszison is gótikus ablakok. A déli oldalkapu mellett a falon hatalmas, tán négy méteres Szent Kristóf hívja a falu népét. Igen, Szent Kristóf mindig kívül várja a híveket, s itt is ez az egyik nevezetesség. A többi odabent vár.

Az egész apszis gazdagon kifestve. Szűk a tér, az oltár körül szinte csak oldalazva lehet mozogni, de körbe kell járnunk, hogy min-

den képet, alakot megnézhesünk. A szentek, remete Szent Pál és Szent György, a libasorban vonuló apostolok és angyalok között a legnevezetesebb a festő egész alakos önképe a donátor Bánffy család címerével. Lenyűgöző a színek elevensége és a formák, girlandok és imaszalagok gazdagsága.

A harmadik szlovéniai állomás Lendva felé félúton Bántomya (Turnišče). A hosszú falu túlsó végén áll a XIV. században épült öregtemplom, amihez évszázadokkal később hozzáépítették az iskolanővérek kolostorának templomát. Szerencsénk volt, hogy éppen nyitva volt, s még nagyobb szerencse, hogy nem zárták ránk a kaput. Hej, hogy futottunk, mikor döndülni hallottuk! De megúsztuk. Az élmény pedig mindent megér!

Éppen tataroznak, festenek. Az ótemplom téglalapos csarnoka, ahonnan széles kapu nyílik a barokkosan díszes újtemplomba, most teljesen üres. Fényt a déli hozzáépítés miatt csak északról kap, így még a kánikulai délben is kissé minden homályos. Ebben a megvilágításban, s a maga kopárságában először a méretek nyugözik le az embert, majd mire szeme megszokja a homályt, érvényre jutnak a falfestmények. Az északi és a keleti falon, valamint az apszisban nagyméretű, egész alakos falképek sora. Persze az egész csak a hajdaninak egy maradék része, valaha ennél sokkal több volt. Talán az egész belső falfelület ki volt festve? Mindegy, ennyi maradt. Az északi falon utolsó ítélet és jelenetek a szentek életéből. Az arcok, ruhák, mozdulatok most már ismerősek: Velemér és Mártonhely alakjai lépnek itt is elénk. De nem mint kópiák, hanem mint régi ismerősök. Az apszis

felőli keleti falon egy-egy fülkében Szent Miklós és Szent Péter, az utóbbi mellett az ő keresztre feszítése, mellette Szent Lőrinc vértanúsága. Mária és az apostolok. És mindenek előtt a Szent László legenda!

Bántomyáról Magyarországra a kedves Lendván keresztül tértünk vissza, ahol a szőlőhegy oldalában az egytornyú vár szemléli a Mura folyóba siető Kerka völgyét. S inentől már Aquila János nélkül, de újabb élmények várnak ránk.

Az első Szentgyörgyvölgy. A falunak 1900-ban 1241 lakója volt, ma alig 500. Akkor asztalos, cipész, kádár, kovács működött a faluban, két vízimalom, egy fűrésztelep, a Hangya Szövetkezet, kocsmák és boltok. Nagybirtok nem volt, a gazdák 10-20 hold földet műveltek. 1949-ben a határt lezárták, mintegy ötven gazdát kulákká minősítettek, vagyonukat államosították, sokukat kitelepítették. A falu szélén az úttól 300-400 méterre ma is áll a római katolikus templom. Idilli kép, százados hársak és tölgyek, szilfák között a rozsdaszínű egytornyú templom – lelakatolva, salétromos lábazattal, elhagyatottan. Közeliében az ősfák között a bedeszkázott parókia épülete. De szívesen elpihengetnék itt egy néhány hétig! A közeli kertben érik a meggy, a barack. A magas fűben

szöcskék és virágok és a néptelenség csendje.

A másik élmény ismét túl a határon, Kercaszomor szomszédságában Domonkosfa (Domanjševci). A község öreg temploma a falu fölötti dombon áll, az erdő ölében, de széles kilátással a Kis-Kerca völgyére. A templomkertet itt is a szlovének nemzeti fája, egy öreg hársfa őrzi. (Egy télirevaló virágot szedtünk róla.) A torony nyugati fala ugyan felhasadva, kifordítva látszanak az emeletek, de a templomkapu háromkaréjos boltíve alatt kifaragva a bárány, s a téglafalak a Templom örök életéről beszélnek, míg a

kicsiny temető kőfeszülete a tövében égő örökméccsel évszázadok emlékeit őrzi.

Annyi év után ismét négy nap az Őrségben és Goričkoban... 38 év nem kerek szám. De végül is miért ragaszkodnánk a kerek számokhoz? Nem elég az, hogy míg ezeket a gyönyörű helyeket jártuk, hálát adhattunk a 38 év minden percéért, öröméért és megpróbáltatásáért, megígérve egymásnak és az Örökkévalónak, hogy kitartunk egymás és az Ő akarata mellett.

Molnár László Aurél

MÉGIS EGYSÉGES

AZ EGYHÁZ A SZERETETKÖZÖSSÉG HÁZA

Szeptember 25-én, szerdán délelőtt Ferenc pápa a Szent Péter téren, több mint 80 ezren zarándok jelenlétében folytatta katekézisét az Egyházzal. Alább ennek a beszédnek szerkesztett változatát közöljük.

A Hiszekegyben megvalljuk, hogy az Egyház egyetlen és önmagában véve egyetlen egységet alkot. De ha a világon jelen lévő Katolikus Egyházra tekintünk, felfedezzük, hogy minden

földrészen csaknem háromezer egyházmegyéből áll, számos nyelvvel, számos kultúrával. Az Egyház jelen van az egész világon. A katolikus közösségek ezrei mégis egységet alkotnak. Hogyan lehetséges ez?

A Katolikus Egyház Katekizmusa szerint a Katolikus Egyháznak egy a hite, egy a szentségi élete, egy az apostoli folytonosság, utódlás, és közös benne a remény, közös benne a szeretet. Ez a meghatározás jó irányba vezet bennünket. Egység a hitben, a reményben, a szeretetben, egység a szentségekben, a papi szolgálatban: ezek azok az oszlopok, amelyek alátámasztják és egységben tartják az Egyház egyetlen nagy épületét. Bárhová megyünk, a legkisebb plébánián, a föld legeldugottabb részén is ugyanaz az egyetlen Egyház van jelen. Olyan, mint egy csa-

lád: a családtagok közötti kapcsolatok szilárdak maradnak a legnagyobb távolságok ellenére is. Rio de Janeiróban a copacabanai strandon a fiatalok végeláthatatlan tömege volt jelen, akik számos nyelven beszéltek - különböző kultúrák találkoztak, mégis szoros egységet alkottak, egyetlen Egyházat képeztek. Egységeseek voltak, és ezt lehetett érezni.

Tegyük fel mindnyájan a kérdést: én mint katolikus, érzem és megélem-e ezt az egységet? Vagy nem érdekel, mert be vagyok zárkózva saját kis csoportomba vagy önmagamba? Amikor hallom, hogy oly sok keresztény szenved világszerte, közömbös vagyok-e, vagy én is velük szenvedek, mint egy családban? Amikor hallom, hogy anynyi keresztényt üldöznek, és hallom, hogy életüket adják hitükért, ez megérinti szívemet vagy nem érdekel? Nyitott vagyok-e az iránt a testvérem iránt, aki életét adja Jézus Krisztusért? Imádkozunk-e egymásért? Hányan imádkozunk az üldözött keresztényekért?

Lépjünk még egyet előbbre, és kérdezzük meg: megsérült-e ez az egység? Meg tudjuk sebezni ezt az egységet? Sajnos, a történelem során és most sem mindig élünk egységben. Olykor fellépnek értetlenségek, konfliktusok, feszültségek, megosztottságok, amelyek megsebzik ezt az egységet. Ilyenkor az Egyháznak nem olyan az arca, amilyennek szeretnénk; nem nyilvánul meg rajta a szeretet, ahogyan Isten akarja. A széthúzásokat mi okozzuk!

És ha a megosztottságokra gondolunk, amelyek még fennállnak a keresztények, katolikusok, ortodoxok, protestánsok között, akkor érezzük, hogy milyen nehéz ennek a teljes egységnek a láthatóvá tétele.

Isten egységet ad nekünk, de mi gyakran nehezen éljük meg. Keressük, építsük a szeretetközösséget, neveljük rá, törekedjünk az értetlenségek és megosztások leküzdésére a családban, egyházi környezetben, az ökumenikus párbeszédben! Világunknak szüksége van az egységre. Olyan korban élünk, amikor mindnyájunknak szükségünk van egységre, kiengesztelődésre, szeretetközösségre.

Az Egyház a szeretetközösség háza. Szent Pál ezt írja az Efezusiakhoz írt levelében: „Kérlek tehát én, aki fogoly vagyok az Úrban, hogy méltóan éljete ahhoz a hivatáshoz, amelynek részesei lettetek, igaz alázatosságban, szelíd-ségben és türelemben. Viseljétek el egymást szeretettel. Törekedjete arra, hogy a béke kötelékében fönntartsátok a lelki egységet” (4, 1–3).

Alázat, kedvesség, nagylelkűség, az egység megőrzése iránti szeretet – ezek az Egyház valódi útjai. Alázat a hiúsággal, a fensőbb rendűséggel szemben, kedvesség, nagylelkűség, az egység megőrzése iránti szeretet. Pál szavait idézve hozzátette: egy a test, Krisztusé, amelyet az Eucharishtiában veszünk magunkhoz; egy a Lélek, aki szüntelenül áthatja és újjáteremti az egyházat; egy a remény, mely az örök

életre szól; egy a hit; egy a keresztség; egy az Isten, mindenki Atyja.

Az Egyház igazi gazdagsága az, ami egyesít bennünket, nem az, ami megoszt. Mindenki tegye fel magának a kérdést: növelem-e az egységet a családban, a plébánián, a közösségben, vagy pletykás vagyok, aki megosztottságot okoz? Sokszor nem mérjük fel, hogy milyen rosszat tesznek az Egyháznak, a plébániáknak, a közösségeknek a szóbeszéddek. Nagyon ártalmasak. Megsebeznek. Egy keresztyén, mielőtt pletykálkodni kezdene, harapjon a nyelvébe! Van-e elég alázat bennem, hogy türelemmel, áldozatosan bevarrjam a szeretetközösségen ejtett sebeket?

Az Egyház egységének hajtóereje a Szentlélek, akit mindnyájan megkapunk a keresztség és a bérmálás szent-

ségében. Egységünk nem közös erőfeszítésünk gyümölcse, hanem Tőle származik: harmonikus egység sok-sok kultúra, nyelv és gondolat különbözőségében. Ezért fontos az ima, amely a szeretetközösség lelke. A Szentlélekhez imádkozunk, hogy jöjjön el, és válósítsa meg az Egyház egységét.

Kérjük az Urat: Urunk, add, hogy mindig egységesebbek legyünk, hogy soha ne legyünk a megosztás eszközei; add, hogy elkötelezzük magunkat, mint ahogy egy szép ferences ima mondja: „add, hogy szeretetet vigyek oda, ahol gyűlölet uralkodik, hogy a megbocsátás szellemét vigyem oda, ahol széthúzás van, hogy egységet vigyek oda, ahol békétlenség van”. Így legyen!

Magyar Kurír

KEDVES JÓ ASSZONYOK ÉS LÁNYOK!

2013. november 15-én, pénteken 17-21 óráig Budaörsön női lelki nap lesz a Mindszenty József Római Katolikus Általános Iskola aulájában, melyre szeretettel várnak minden 18 és 88 év közötti asszonyt és lányt, aki jobbítani szeretne életén.

A lelki nap címe és témája:

Úton – hazafelé

Életünk mint zarándokút

Úton vagyunk. Bensőnkben s a világban, egy életen át. Utunk minősége attól függ, hogy hogyan válaszolunk a következő három kérdésre:

- Honnan jössz?
- Miből élsz?
- Hová tartasz?

A 2013-as női lelki nap arra ösztönöz, hogy megkeressük ezekre a kérdésekre személyes válaszainkat. Az alkalom bevezet az élet-zarándoklat keresztyén művészetébe.

Kis sütit, rágcsát szabad vinni, s a lelkigyakorlatot vezető nővér útiköltéséhez kis hozzájárulást...

A HITTANÓRÁK RENDJE

2013/2014

iskolások

1.o. és 5.o.	2.o.	4.o.	6-8.o	középiskola, felnőtt fiatalok
Ribényi Orsolya	Vázsonyi Bernadett	Ribényi Orsolya	Ribényi Orsolya	Szloboda Lajos
órarend szerint	csütörtök 12.45-13.30	hétfő 16.15- 17.00	csütörtök 17.15- 18.00	csütörtök 19.00-20.30
iskola	iskola	plébánia	plébánia	plébánia

óvodások

	ÚJ-CSIBE-CSICSERGŐ óvoda (Rákóczi u.)	RÉGI óvoda (Iskola u.)
hitoktató	Bólya Mária	
időpont	kedd 15.30-16.00	péntek 15.30-16.00

szentségi katekézis

	helyszín	időpont	hitoktató
elsőáldozási előkészítő, 3. osztály	iskola	kedd 16.00-16.45	Gábor atya